BLODHUND

(CHIEN DE SAINT-HUBERT)

Oprindelsesland: Belgien

Anvendelse: Støver til større vildt, tjenestehund (sporhund) og familiehund. Den er og bliver en jagthund, som på grund af sin bemærkelsesværdige lugtesans først og fremmest er en støver. Den anvendes hyppigt både som schweisshund og i politiets tjeneste til at opspore forsvundne personer. På grund af sin funktionelle bygning er Blodhunden begavet med stor udholdenhed og en helt usædvanlig lugtesans, som tillader den uden besvær at følge et spor over store afstande og i kuperet terræn.

Klassifikation: FCI Gruppe 6 Støvere, schweisshunde og beslægtede racer
Sektion 1.1 Store støvere
Med brugsprøve

Historie: En stor støver og uforlignelig sporhund af meget gammel oprindelse. I århundreder har den været kendt og værdsat for sin usædvanlige lugtesans og sine gode anlæg for jagt. Den er blevet opdrættet i Ardennerne af munkene ved Saint-Hubert Klosteret. Den stammer fra de sorte eller black-and-tan støvere, der jagede i kobler. Disse hunde blev i det 7. århundrede brugt af munken Hubert, der senere udnævtes til biskop og – efter at være blevet kanoniseret – blev jægernes skytshelgen. Disse store støvere blev efterhånden udbredt i Ardennerne, da de udstrakte skove i dette område husede meget storvildt. Man berømmede Saint-Hubert Støverne for deres robusthed og udholdenhed, især ved drivjagt på vildsvin.

BLODHUND

De første Saint-Hubert Støvere var sorte, men senere også black-and-tan. I det 11. århundrede blev racen indført til England af Vilhelm Erobreren. På samme tid blev også indført hunde af lignende type, men med helt hvid pels, såkaldte "Talbots". I England kom de indførte hunde til at udgøre en grundstamme, og afkommet af disse "Chiens de Saint-Hubert" fik navnet "bloodhounds", forstået som "hunde af rent blod", på grund af racens renavlethed. Senere hen udbredtes racen også i USA, hvor hundene især i Sydstaterne blev brugt ved eftersøgning af undvegne slaver.

Helhedsindtryk: Stor og massiv jagt- og sporhund - den kraftigste af alle støverne. Den er harmonisk i linierne, har kraftig knoglebygning, god muskulatur og rigelig substans, men må på ingen måde virke tung eller klodset. Kropsbygningen er langstrakt (rektangulær). Helheden er imponerende og præget af adel, og dens holdning er alvorsfuld. Hoved og hals gør sig bemærket ved det rigelige skind, som er tyndt og smidigt og hænger ned i dybe folder. Dens bevægelse er imponerende, nærmest langsom og med en vis rullen eller svingen, men smidig, spændstig og fri. Intet træk må overdrives så vidt, at harmonien i helheden brydes af grovhed – eller endnu værre er skadelig for hundens sundhed og velbefindende. Som mulige overdrivelser kan nævnes: Øjne for dybtliggende eller for små; løse øjenrande; huden alt for rigelig og løs, med for mange og for dybe folder; for veludviklet halshud; for smalt hoved. For store hunde med en krop, der er for tung eller massiv, er ligeledes uønskede, da det forringer deres brugsevne.

Proportioner:

- Forholdet mellem kropslængde og skulderhøjde er som 10 til 9.
- Forholdet mellem brystdybde og skulderhøjde er som 1 til 2.
- Forholdet mellem hovedets længde og kropslængden er som 3 til 7.
- Forholdet mellem næsepartiets og hovedets længde er som 1 til 2.

Temperament: Mild, blid, venlig og omgængelig over for mennesker, i særlig grad hengiven over for sin herre. Tolerant over for familiens øvrige hunde og andre husdyr. Den er en smule reserveret og stædig. Lige følsom over for ros som korrektioner. Aldrig aggressiv. Den har en meget dyb stemme, men gør ikke meget.

Hoved: Hovedet er imponerende, majestætisk og ædelt og er racens mest karakteristiske træk. Det er dybt, men smalt i forhold til længden, og langt i forhold til kroppen. Knoglestrukturen er meget synlig. Hovedets sider er flade, og profilen er kvadratisk. Næseryggen er omtrent i plan med skallens overlinie. Den rigelige og tynde hud danner over pande og kinder dybe rynker og folder, som hænger ned, når hovedet bæres lavt. Disse rynker og folder går i et med folderne i halshuden, som er kraftigt udviklet. Hos tæver er huden mindre rigelig.

Skalle: Skallen er høj og lang, nærmest smal, og med flade sider. Øjenbrynsbuerne er kun let fremtrædende, selv om de ser anderledes ud. Nakkeknuden er meget udviklet og træder tydeligt frem.

Stop: Kun let markeret

Næse: Sort eller brun. Den er altid sort hos hunde med black-and-tan pelsfarve. Næsen er bred og veludviklet med godt åbne næsebor.

Næseparti: Af samme længde som skallen, dybt, bredt ved næsen og af samme bredde i hele sin længde. Næseryggen er enten lige eller en smule buet (let væddernæse).

Læber: Meget lange og løse. Overlæben hænger ud over underlæben og danner fortil en ret vinkel med næseryggen, hvad der giver næsepartiet en kvadratisk profil. Bagud mod mundvigen bliver læberne mere kødfulde (ikke så udtalt hos tæver) og går umærkeligt over i den rigelige halshud. Overlæbens rand når ca. 5 cm neden for underkæben. Læberandene er velpigmenterede, brune eller sorte, svarende til næsens farve.

Kæber, bid: Fuldt tandsæt med korrekt saksebid. Stærke, hvide tænder, regelmæssigt placeret i de veludviklede kæber. Tangbid tolereres.

Kinder: Udmejslede og tørre, især under øjnene.

BLODHUND

Øjne: Mørkebrune eller nøddebrune, af en lysere nuance (ravfarvede) hos hunde uden sort sadel eller mantle. De er middelstore og ovale, ikke rindende, hverken udstående eller dybtliggende. Hele øjets iris skal være fuldstændig synlig. Øjenrandene er uden uregelmæssigheder i deres omrids og normalt tilliggende mod selve øjet. Det tolereres dog, at de nederste øjenrande er en smule løse, så lidt af blinkhinden kan ses. Under ingen forhold må øjenvipperne dog kunne berøre og genere øjet. Udtrykket er mildt, venligt og værdigt. Blikket er en smule melankolsk.

Ører: Tynde og smidige, dækket af et kort hårlag, føles fine og fløjlsagtige. Ørelapperne er meget lange og skal mindst nå frem foran næsen, når man holder dem frem langs næseryggen. Ørerne er meget lavt ansat på hovedets sider. De er i højde med øjnene eller lavere. De bæres hængende i nydelige folder, rullet indad og bagud (som en proptrækker).

Hals: Lang, således at hunden kan følge et spor med næsen mod jorden. Den har kraftig muskulatur. Huden ved struben er løs og overordentlig veludviklet med en dobbelt hudlap (dewlap) – dog ikke så udtalt hos tæver.

Krop: Over- og underlinien er næsten parallelle.

- Manke: Let markeret
- Ryg: Lige og bred, lang og solid
- Lænd: Bred, kraftig og kort, ganske let hvælvet
- Kryds: Meget muskuløst, næsten vandret, aldrig faldende. Godt bredt og ret langt
- Bryst: Af oval form, bredt og dybt. Danner en tydelig "køl" mellem forbenene. Brystkassen er passende lang. Forbryst og skulderspids er godt fremtrædende. Ribbenene er godt hvælvede – hverken flade eller tøndeformede.
- Underlinie: Underlinien er næsten vandret med et godt dybtliggende underbryst. Flankerne er fyldige, brede og dybe. Bugen kun let optrukken.

Hale: Lang, kraftig og tyk, højt ansat i forlængelse af ryglinien, gradvis tyndere mod spidsen. Den bæres sabelformet. Når hunden bevæger sig, danner halen en smuk bue over ryglinien – dog aldrig oprullet eller båret skævt. Halens underside er beklædt med mere grove hår – ca. 5 cm lange, som bliver gradvis kortere mod halespidsen.

Lemmer:

Forpart: Generelt: Godt muskuløs med kraftige, lige og fuldkommen parallelle forben.

- Skuldre: Lange, godt skråtstillede, meget muskuløse, men ikke grove
- Overarm: Lang, godt skråtliggende og velvinklet mod skulderbladet
- Albuer: Med god tilslutning, hverken udad- eller indaddrejede
- Underarm: Lige, med kraftige, runde knogler
- Håndrod: Fast
- Mellemhånd: Robust. Set forfra er den lodret, set fra siden let skråtstillet fremefter.
- Forpoter: Kompakte og meget solide, hverken ind- eller udaddrejede. Tæerne er godt hvælvede, godt kompakte og sluttede (kattepoter). Trædepuderne er tykke og solide. Kløerne er korte og robuste.

Bagpart: Generelt: Stærk med kraftfuld muskulatur og i harmoni med forparten. Set bagfra er bagbenene fuldkommen parallelle – hverken snævert eller bredt stillede.

- Overlår: Af god længde og med kraftig muskulatur
- Knæ: Velvinklet, hverken ind- eller udaddrejet
- Underlår: Passende langt og med kraftig muskulatur
- Haseled: Stærkt, lavt ansat og velvinklet
- Mellemfod: Kraftig og kort

BLODHUND

Bagpoter: Som forpoterne

Bevægelse: Bedømmelsen af bevægelsen, som er meget typisk hos Blodhunden, er særdeles vigtig. I den normale gangart – trav – er bevægelsen regelmæssig med besindige skridt, spændstig og fri. Bevægelsen er mere jordvindende end hos alle andre støvere, og – hvad der er meget karakteristisk – rullende, men uden at blive skæv og "krabbende". Bagbenenes bevægelse er fri og giver et godt fraskub fra bagparten. Rækkevidden er den samme i for- og bagbensbevægelsen, og overlinien forbliver vandret. Benene føres parallelt, men ved større fart nærmer poterne sig hinanden. Halen bæres i høj sabelform, men uden at den bøjes for udtalt. Blodhunden skal være i stand til at holde sit trav i lang tid uden at vise tegn på træthed.

Hud: Smidig over hele kroppen, løs og elastisk. Den tynde hud, som er meget løs og rigelig i hovedet, er meget karakteristisk. I panden og på siderne af næsepartiet danner huden folder, der hænger ned og bliver endnu mere markerede, når hovedet bæres lavt. Dog må folderne over pande og øjenbrynsbuer aldrig være til gene for øjnene. Hudfolder på kroppen på grund af for rigeligt skind er uønskede.

Pels:

Hårlag: På kroppen er pelsen godt tilliggende og kort. Den er tæt, ret hård og beskytter godt mod vejret. På hoved og ører er pelsen meget kort og føles blød. Halens underside er beklædt med hår, der er lidt længere og mere grove.

Farve: Man kan skelne mellem tre pelsfarver: De tofarvede black-and-tan og liver-and-tan, og den ensfarvede røde.

Hos black-and-tan varierer andelen af sort, alt efter om hunden har mantle eller sadel. Hos en hund med mantle er sort dominerende, mens tan-farven kun findes på næseparti og kinder, over øjnene, på benene og omkring anus. En hund med sadel har større partier af tan-farve, fordi den sorte farve er mere eller mindre begrænset til ryggen. Den samme fordeling af farverne ses hos liver-and-tan. Farverne er ikke altid helt veldefinerede eller tydeligt afgrænsede. I de mørkeste partier kan man finde spredte pelshår, der er lysere eller grævling-farvede. En sådan blanding af hår med forskellig farve er tilladt.

Hos den ensfarvet røde kan farven svinge fra lys rød til mørkerød.

En udvasket tanfarve hos de tofarvede eller udvasket rødt hos den ensfarvede er uønsket.

En smule hvidt på brystet, på tæerne og på halespidsen er tilladt, men ikke ønskelig.

Størrelse: Idealhøjden (skulderhøjde): Hanner 68 cm

Tæver 62 cm

Der er en tolerance på +/- 4 cm

Vægt : Hanner 46 til 54 kg

Tæver 40 til 48 kg

Størrelse og vægt skal passe harmonisk sammen.

Fejl: Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som en fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang og dens indvirkning på hundens sundhed og velfærd.

Helhedsindtryk: For tung eller klodset. Mangel på substans. Let knoglebygning. Højbenet eller lavbenet. Kropsbygning mere kvadratisk end rektangulær. Manglende ædelhed.

Hoved: Skallen bred og voluminøs eller overdrevent smal. Vigende pande. Pandehuden faldende for langt fremad. Nakkeknuden for lidt udtalt. Stop for markeret. Konkav næseryg. Næsepartiet kort eller ikke dybt nok. Overlæben for lidt hængende.

Næse og læber: Pigmentmangler

Tandsæt: Manglende tænder

BLODHUND

Øjne:	For små, for dybtliggende. Nederste øjenrand for hængende. For meget af blinkhinden synlig.
Ører:	For korte, for tykke, ansat højere end øjnene, båret for tæt til hovedet eller for flade.
Hals:	Kort, spinkel, for lidt løs halshud
Krop:	Kort eller for lang. Brystkassen ikke dyb nok. Forbrystet ikke fremtrædende nok i profil. Fladribbet eller tøndeformet brystkasse. Svag eller hvælvet ryg. Krydset overbygget eller affaldende. Bugen for optrukken.
Hale:	Lavt ansat. ”Egernhale”, halen båret ringformet eller oprullet. Knudret eller med knæk. Halekrog eller skæv hale.
Lemmer:	For lidt vinklede eller overvinklede. Kort overarm. Dårlig benstilling set fra siden (f .eks. for skråtstillet mellemhånd eller svag håndrod) eller forfra (f.eks. ind- eller udaddrejede poter, krum underarm, udstående albuer etc.), eller set bagfra (f.eks. snævre haser, for bred stilling eller hjulbenet, haseled for vinklet eller stejlt etc.). Åbne poter, harepoter eller flade poter.
Bevægelse:	Snæver eller ”bredsporet”. Krydsende eller skæv – ”krabbende” – bevægelse. Bunden eller styltet bevægelse. For trippende bevægelse med dårlig forbindelse til ryggen.
Pelsfarve:	Lyse eller udvaskede farver
Karakter:	Usikker eller nervøs

Diskvalificerende fejl:

Karakter:	Aggressiv eller for sky Enhver hund, der viser tydelig tegn på fysiske eller psykiske abnormiteter, skal diskvalificeres.
Helhedsindtryk:	Manglende racetype
Bid:	Under- eller overbid. Krydsbid. Skæv kæbe.
Næse og læber:	Stærkt depigmenterede eller rosafarvede. Af anden farve end sort hos black-and-tan. Af anden farve end brun eller sort hos hunde uden sort sadel eller mantel.
Øjne:	Lyse øjne (rovfugleøjne)
Pelsfarve:	Alle farver, der ikke svarer til standarden: For store, hvide aftegninger – så som hvidt, der når så langt som til håndrod og mellemfod, eller for meget hvidt på forbrystet. Hvide pletter andre steder end på forbrystet, tæerne og halespidsen – så som hvidt næseparti, blis etc.
Størrelse:	Uden for de tilladte mål (incl. tolerance)

Bemærk:

- Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.
- Kun funktionsdygtige og klinisk sunde hunde med racetypisk præg bør anvendes i avlen.

Dansk Kennel Klubs bemærkning:

Forhold, der påvirker en hunds sundhed negativt, betragtes som en alvorlig fejl.

Ω Ω Ω

BLODHUND

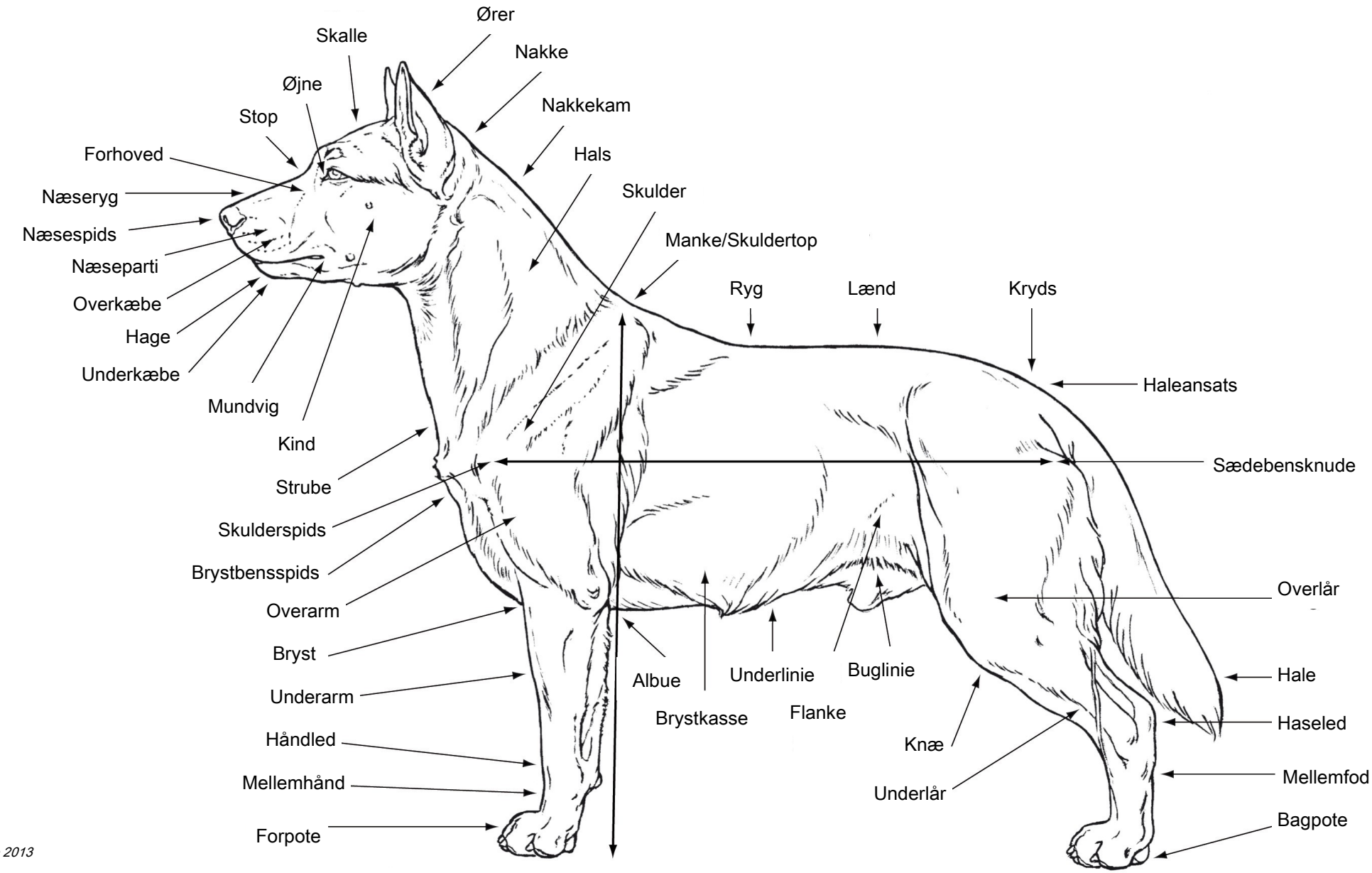
Standarden udgivet af FCI 12. juli 2002

Oversættelsen godkendt af DKK's Standard Komité

JULI 2019

¤ ¤ ¤ NB! Denne udgave erstatter standard udsendt af DKK i MAJ 2014 ¤ ¤ ¤

Anatomiske træk

Bystrup 2013